

Marit Vanström

De uitdaging

LIANNE BLOEMEN 3

LOFT Books
Amsterdam

Proloog

Het kolkende zwarte water had veel weg van een gulzig monster. Klaar om alles wat het te pakken kon krijgen op te slokken, met een onvermijdelijk fatale uitkomst. Amy staarde naar beneden en voelde dat de wind zijn best deed om het laatste zetje te geven. Haar handen knepen hard in de ijskoude stalen reling die haar scheidde van een veertig meter diepe val. Ze sloot haar ogen en verhuisde in gedachten even naar een betere plek. De keukentafel in Barendrecht waar op dit moment een man en twee kinderen zich afvroegen waarom mama nog niet thuis was.

Wen er maar vast aan. Mama komt nooit meer naar huis.

Tranen liepen over haar wangen, maar Amy probeerde zich groot te houden. Ze veegde haar gezicht droog met de rug van haar hand en keek met een strakke blik naar rechts. Daar stond degene die haar tot deze waanzin had gedreven.

‘Waarom doe je dit?’ vroeg ze. De woorden dwarrelden alle richtingen op door de harde wind.

Er kwam geen reactie.

Amy leunde tegen de balustrade en vocht tegen de aandrang om een stap achteruit te zetten. De dominostenen waren al aan het vallen en er was niets meer wat dit tegen kon houden. Ze had haar beslissing genomen. Het alternatief was sowieso geen optie, dus de keuze was eenvoudig geweest. Dat was echter iets anders dan

daadwerkelijk deze stap zetten. Haar hele lijf schreeuwde om dit niet te doen. Spieren werkten niet mee, haar hoofd protesteerde en er was een gigantische paniekexplosie in haar onderbuik. Toch was er ook een soort van helderheid in haar hoofd. Dit was haar lotsbestemming, de ultieme daad van toewijding en liefde. Ze hoopte maar dat iedereen het zou begrijpen. Sanne en Vesper, haar zorgzame Axel, haar geliefde vader en moeder, en de schoonfamilie die altijd voor hen klaarstond. Zouden ze zich ooit realiseren welk offer ze had gebracht, of zouden ze voor eeuwig blijven hangen in verwijten en onbegrip? Eigenlijk was dat haar grootste bezwaar.

Het was tijd, dat werd haar onmiskenbaar duidelijk gemaakt. Achter haar klonk de claxon van een voorbijrazende vrachtwagen. Eventuele hulptroepen zouden toch te laat komen. De val was veertig meter, de afstand naar de wal minstens een voetbalveld lang. Het water was vast verstikkend koud en stroomde met een gigantische snelheid naar de zee. Zodra ze het water zou raken was alles voorbij. De klap zou enorm zijn. Amy hoopte maar dat het meteen voorbij zou zijn, dat er tenminste iemand was die naar deze laatste wens zou luisteren.

Ze zwaaide haar been over de reling en voelde een onzichtbare kracht aan haar trekken. Met een verwilderde blik keek ze naar de man die naast haar stond. 'Sanne, Vesper, Axel, ik hou van jullie.' Ze keek een laatste keer de diepte in en liet het toen maar gebeuren. Haar andere been kwam omhoog en ze verschoof haar gewicht naar voren. De zwaartekracht had haar direct te pakken en het zwarte gat kwam met bulderend geraas dichterbij. Het water fungeerde als een betonnen vloer en de koude schok zorgde voor het laatste zetje naar de eeuwige duisternis.

Boven op de brug keek de man op het scherm van zijn telefoon en zag dat de val prachtig in beeld was gebracht. Hij zoomde in op het water en zocht even naar een teken van leven dat er nooit zou komen. Met gevoel voor drama zette hij een stap naar achteren

en sloot af met een prachtig overzicht van de rivier, de fabrieken aan de linkerzijde en het bos aan de andere kant. Door het maanlicht was alles blauwwit verlicht, wat werkelijk schitterend op het scherm verscheen. Hij telde inwendig tot vijf en verbrak toen de verbinding met de server. Tevreden keek hij een laatste keer naar het water en wist dat de kans groot was dat de vrouw nooit meer gevonden zou worden. Ze had de hoofdrol perfect gespeeld en precies gedaan wat hij vooraf had bedacht. Hij liep terug naar de auto en zag de eerste enthousiaste reacties op het scherm van zijn telefoon. Zijn publiek was tevreden en dat was het belangrijkste van allemaal. Vanaf nu stond alles in het teken van de volgende uitzending en hij had er zin in.

Het was zijn uitdaging om het succes van vandaag te overtreffen.

1

Een week later, zaterdagavond

Cassandra pakte het dienblad van de bar en liep naar de eerste van acht tafels. Zeven mannen zaten aan een met groen fluweel bekleed ovalen blad, met ieder een stapel fiches van verschillende omvang. Met name de verzamelde hoeveelheid van de man met de imposante zonnebril aan de linkerzijde was indrukwekkend. Cassandra maakte een ruwe schatting en kwam op een waarde van dertigduizend euro. Dat was niet slecht verdiend op een avond, al wist ze uit ervaring dat het een schijntje was tegenover de bedragen die dagelijks van eigenaar wisselden in dit illegale gokpaleis.

Naast haar klonk een stem met een licht Amsterdams accent. ‘Doe mij nog een flesje, schoonheid.’ De man zette zijn woorden kracht bij door in haar rechterbil te knijpen en grijnsde naar de andere mannen.

Cassandra zette het dienblad met een klap op de pokertafel en greep de man in zijn nekvel. ‘Blijf met je poten van me af, Cor. Ik ben je hoer niet.’

Hij wilde opstaan, maar ze duwde hem naar beneden. ‘Doe eens rustig, joh. Kan je niet tegen een geintje?’ klonk het geïrriteerd.

‘De volgende keer kost het je je hand, klootzak.’ Ze liet hem los en pakte het dienblad.

‘Wat is er aan de hand?’ De bulderende stem van Shaban Loshaj schalde door de ruimte.

‘Zeg eens tegen je personeel dat ze zich moeten gedragen,’ zei de man. Met zijn rechterhand masseerde hij zijn vuurrode nek.

De eigenaar van het casino kwam voor haar staan. ‘Wat deed hij?’

‘Cor vond het nodig om in mijn kont te knijpen. De volgende keer duw ik een bierfles in zijn reet.’ Cassandra meende ieder woord.

‘Hij bedoelde het vast niet zo.’ Shaban boog naar voren en keek de man strak aan. ‘Maar als je het nog een keer doet dan houd ik je vast, zodat ze haar belofte waar kan maken. Want geloof me, dat doet ze.’

‘Jezus man,’ zei de man ineens zenuwachtig. ‘Ik maak maar een geintje.’

‘Afblijven, Cor. Ik zeg het niet nog een keer.’

‘Jajaja. Doe nou maar een biertje.’

‘Alsjeblieft,’ zei Cassandra.

‘Wat?’

‘Cassandra, mag ik alsjeblieft een biertje?’

De man herhaalde de woorden met zichtbare tegenzin.

Shaban boog voorover en haalde een fiche met een waarde van vijfhonderd euro van Cors stapel. ‘En een mooie fooi voor de bediening lijkt me wel gepast.’ Hij gooide het stukje plastic naar Cassandra.

‘Dank je wel, Cor,’ zei ze met een zwaar overdreven glimlach.

De man vloekte inwendig.

Ze verzamelde enkele lege glazen en nam nog een paar bestellingen op.

Shaban zat bij de bar op haar te wachten. ‘Het blijven mannen, hè. Niet meteen zo heftig reageren. Cor is een goede gast. Hij verliest altijd, maar blijft komen.’

‘Ze moeten van me afblijven. Dat pik ik van niemand.’

‘Ook niet van mij?’ De Albanees keer haar met een grote grijns aan.

‘Misschien ooit op een dag.’ Ze begon te lachen. ‘Als je bij je vrouw weg bent.’

Hij schudde resoluut zijn hoofd. ‘Dat gaat nooit gebeuren. Zet dat maar uit je hoofd.’

‘Ik weet het. Daarom zeg ik het ook.’ Ze zette drie flessen bier, een whisky en twee bacardi cola op het dienblad. ‘Er gaat niets boven familie in de Albanese gemeenschap. Dat heb ik de afgelopen maanden wel geleerd.’

‘Alles wat wij doen is voor onze kinderen, dat klopt. Hoelang werk je nu bij ons?’

Ze nam een slok water uit een flesje en telde hardop. ‘Maand of zes. De tijd gaat snel.’

‘Je bent een goede gastvrouw, met een prima stel hersenen. Misschien kun je nog een beetje klimmen in de organisatie. Het gerucht gaat dat er binnenkort een nieuwe locatiemanager nodig is in Almere.’

‘O, gaat Janek iets anders doen?’

Shaban boog naar voren en fluisterde: ‘Hij heeft de vervelende eigenschap om een deel van de opbrengst in eigen zak te steken. Mika en ik gaan morgen met hem praten.’

De blik in Shabans ogen was veelbetekenend. Cassandra wist dat ‘even praten’ gelijkstond aan een doodsvonnis. In de komende dagen zou er een lichaam gevonden worden in een uitgebrande auto of in stukken opgevist worden uit een kanaal. Het was heel eenvoudig om een lijk voor altijd te laten verdwijnen, maar het was beter als het gevonden werd. Dan was de boodschap duidelijk: de Albanezen moet je niet belazeren. Shaban was niet eens de ergste van het stel, met hem kon je nog redelijk praten. Zijn jongere broer Mika was het schoolvoorbeeld van een psychopaat.

‘Wie weet,’ zei ze. ‘Momenteel ben ik tevreden met deze plek. Goede fooien ook.’ Ze liep lachend terug naar de tafel en begon de drankjes uit te delen. Met een schuin oog keek ze naar Shaban. Hij keek op zijn Rolex en gebaarde naar een beveiligiger aan de andere

kant van de ruimte dat het tijd was.

Een deur ging open en een aanzienlijk deel van de aanwezigen stond op van hun plek en betrad de ruimte die exclusief was voor genodigden. Als laatste ging Shaban naar binnen, toen werd de deur weer gesloten en ging de beveiliging er demonstratief voor staan.

Het duurde niet lang voor er een oorverdovend gejuich klonk.

Cassandra nam geroutineerd de bestellingen op bij de tafels, lachte beleefd om seksistische moppen en negeerde opzichtig geflirt van een man op leeftijd. Continu hield ze met een schuin oog de deur linksachter in de ruimte in de gaten. Ze werkte hier nu een halfjaar en sinds een ruime maand was er een extra activiteit toegevoegd aan dit casino in het Amsterdamse havengebied.

Het gokpaleis bevond zich in een loods achter een sloopbedrijf en je kon er alleen komen als je de weg wist door de wirwar aan autowrakken, die zo waren opgestapeld dat het een heus doolhof was geworden. Vroeger was het een illegaal bordeel geweest en zo zag het er nog steeds uit door de stoffige rode wandbekleding met vervaagde goudaccenten. De vloerbedekking zat vol vlekken – Cassandra weigerde na te denken over de herkomst hiervan. Aan de zijkant van de zaal was een lange bar met tientallen krukken. Hier zaten vroeger de vrouwen op mannen te wachten, om ze daarna mee te nemen naar een van de vele geïmproviseerde slaapkamers. De rest van deze zaal was een open ruimte die vroeger dienst had gedaan als dansvloer. Er hing zelfs nog een zilveren discobal en in een hoek stond nog een stevige paal vastgezet aan de vloer en het plafond.

Het was nu een jaar of tien geleden dat de Albanese uitbaters van het bordeel de vrouwen hadden verhuisd naar een andere locatie

en er een casino van hadden gemaakt. Die handel bleek vele malen lucratiever dan prostitutie en er was nog een groot voordeel: 'Je had het gezeik van die wijven er niet meer bij.' Dat waren de letterlijke woorden van Shaban Loshaj, de vijfenvijftigjarige leider van de Albanese maffia in Amsterdam. Een nietsontziende man die van vele zware delicten werd verdacht, maar op wie justitie nooit grip had kunnen krijgen. Als ze eindelijk een getuige vonden, had die de vervelende eigenschap om niet veel later te stoppen met ademen. Meestal gedood door een motorrijder met een uzi, soms door een ordinaire autobom en heel af en toe een jerrycan benzine en een aansteker, als het echt persoonlijk was.

Cassandra werkte er dankzij een vriendin van een vriendin. Eerst mocht ze de jassen aannemen in de garderobe en overdag wat schoonmaakwerk doen. Al na een paar maanden was Shaban op haar afgekomen en had hij een praatje gemaakt. Ze was vriendelijk geweest en had terloops laten vallen dat ze jaren achter de bar had gewerkt in het café van haar ouders. Diezelfde avond stond ze te tappen in de grote zaal en daar was ze sindsdien niet weggeweest.

Op gegeven moment dacht ze alles gezien te hebben, tot zich sinds een maand geleden iedere zaterdagavond een grote groep mannen en vrouwen verzamelde in een andere, aangrenzende zaal. Dat was de plek waar vroeger gangbangs werden gehouden, maar dat was niet de reden waarom zestig volwassenen zich daar nu verzamelden. Er klonk hard gejuich en als de deur openging, stroomden er enthousiaste mensen naar buiten die luidkeels hun winst bejubelden of hun verlies verdrongen. Cassandra had wel eens gevraagd aan collega's wat er daar plaatsvond, maar die lieten meteen merken dat sommige zaken onbesproken bleven. Ook Shaban had een terloopse opmerking rigoureuus de kop ingedrukt. Als je hier wilde werken, betekende dat dat je sommige zaken niet moest zien of horen.

Shaban ging aan de bar zitten en veegde zijn bezweette voorhoofd af met een servetje. 'Cassie, zijn er bitterballen?'

‘Bijna klaar, baas.’ Ze schonk een wodka in en zette die naast een volle fles bier.

‘Bedankt, die heb ik wel verdiend.’ Shaban gooide de wodka in één keer achterover.

Ze poetste enkele glazen en stapelde die op. ‘Het is een goede avond.’

‘Mwah, niet slecht.’ Hij gebaarde dat ze de wodka bij moest vullen. ‘Straks komen de grote spelers. Dan moet het gaan gebeuren.’

Cassandra had de optelsom al regelmatig gemaakt. Het huis pakte vijf procent van iedere inzet per ronde. Om klokslag middernacht werd er een tafel geopend waar de minimale inzet vijfduizend euro per ronde was. Met zes spelers en ongeveer twintig ronden per uur was het een zeer lucratieve handel. Daar konden de dames echt niet tegenop.

‘Jij bent toch bijna klaar?’

Ze keek op haar telefoon. ‘Ja, zit hier al bijna twaalf uur. Het is mooi geweest zo.’

‘Misschien moeten we je dienst gaan opschuiven. Ik denk dat je wel goed past bij de grote jongens. De fooien zijn ook een stuk hoger.’

‘Dan mag ik ook die geheimzinnige kamer in?’ Ze trok een ondeugend gezicht.

Shaban keek haar spottend aan. ‘Geloof me, dat is niets voor jou.’

‘Waarom niet?’

‘Dat wil je niet. Neem dat maar van mij aan. Sommige dingen zijn niet voor iedereen.’

Ze keek hem verontwaardigd aan. ‘Ik kan wel tegen een stootje, hoor.’

‘Dat weet ik. Anders stond je hier niet. Maar toch, als ik in jouw ogen kijk, zie ik een vrouw die zich een stuk stoerder voordoet dan ze werkelijk is. Je hebt een kwetsbare ziel, dat herken ik van mijn moeder.’

‘Onzin.’

De gespierde Albanees schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat is het niet. Ik kan zien dat jij dingen hebt meegemaakt in het leven en daardoor hebt geleerd nonchalant en gevoelloos over te komen. Maar vanbinnen zit iemand met een groot rechtvaardigheidsgevoel. Een persoon met een levende ziel. Dat moet je niet kwijtraken, het is je meest kostbare bezit.’

‘En dat gaat gebeuren als ik die kamer inga?’

‘Die kans is wel aanwezig.’ Hij keek haar mysterieus aan. ‘In mijn cultuur is een personage dat we Gogol noemen, een enorm gespierd en misvormd monster dat gedurende de nacht stoute kinderen bezoekt in hun slaapkamers. Ouders vertellen hun zonen en dochters over hem om goed gedrag af te dwingen. Mijn vader deed dat ook en als kleine jongen keek ik uren naar de slaapkamerdeur, omdat ik bang was dat Gogol zou komen.’

‘Wat heeft dat met die kamer te maken?’

Shaban stond op, dronk het laatste restje uit de fles bier en wees naar de hermetisch afgesloten deur. ‘Omdat Gogol daar iedere zaterdag op bezoek komt.’

3

Maandagochtend

Normaal gesproken zat hij al rond zeven uur op het hoofdbureau van de politie. Vandaag tikte de klok al voorbij halfnegen en maakte hij nog geen aanstalten om te vertrekken. Thomas zat in de tuin van zijn huis in Houten en roerde wezenloos in een mok koude koffie. Voor hem lag een brief op de tafel van de loungeset en hij had hem alweer drie keer gelezen. Een koude rilling trok door zijn lijf en hij sloeg zijn armen even over elkaar om zich te beschermen tegen de frisse wind die vanaf het water aan land kwam. Hij zonk weer weg in gedachten en belandde daardoor in een niet ver verleden. Er kwamen gezichten voorbij van mensen die hem ontvallen waren. Om de meesten liet hij geen traan, er was er één die hem constant weer emotioneerde.

‘Lieverd, wat zit je nou hier in de kou?’ Zijn vrouw, Tess, sloeg een deken om hem heen en ging tegenover hem zitten. ‘Ik dacht dat je allang weg was.’

‘Nee, ik heb zo een afspraak.’ Hij wees naar de brief.

Ze pakte het stuk papier en begon te lezen. Na een halve minuut legde ze het terug op tafel. ‘Je moet naar therapie? Misschien is het wel goed voor je?’

‘Mwah.’

Ze stond op en kwam naast hem zitten. Haar hand vond de zijne en ze kneept er zachtjes in. ‘Weet je wat ik niet goed begrijp?’

Er kwam geen reactie.

‘Als een slachtoffer iets overkomt, verschijnt er direct hulpverlening. Ik hoor jou ook weleens vertellen dat je het niet begrijpt als mensen weigeren om met experts te praten. Waarom is het dan voor jou zo moeilijk?’

Hij schraapte zijn keel. ‘Als het hulpverlening was, had ik er geen moeite mee. Alleen dien ik met mensen te gaan praten die kunnen beslissen of ik nog in staat ben mijn werk te doen. Het is een examen, een test van mijn vermogen om heftige emotionele ervaringen te verwerken. Dat zouden ze nooit aan elkaar mogen koppelen.’

‘Ik begrijp het. Waar ben je bang voor?’

Hij zakte iets onderuit en staarde even naar de hemel. Een vliegtuig trok een wit spoor door een helblauwe lucht. ‘Normaal gesproken heb ik overal de controle over. Ik bepaal zelf wanneer ik boos word, of iets me irriteert. Maar sinds het gebeuren met Lianne ben ik mezelf niet meer. Emoties nemen de overhand en dan verlies ik de controle. Dat ben ik niet gewend en het zorgt ervoor dat ik bang ben voor mezelf.’ Hij keek Tess aan. ‘Begrijp je dat?’

‘Helemaal. Het is ook niet niks wat er gebeurd is. Twee keer zat je aan haar ziekenhuisbed en daarna vond je haar zwaargewond in een hotelkamer. Terwijl je daar juist was om haar te beschermen tegen anderen, maar vooral tegen zichzelf.’

‘Dat is zo,’ mompelde Thomas.

‘Het is niet alleen het verdriet om Lianne, maar ook het zelfverwijt dat je gefaald hebt in je opdracht.’ Tess kneep in zijn hand. ‘Maar niemand verwijt jou iets. Dit is iets wat zich in jouw hoofd afspeelt. Waarom ben je zo hard voor jezelf?’

‘Omdat het gevoel van falen zo nadrukkelijk aanwezig is. Het gevaar lag zo voor de hand en niemand die het zag.’

‘Ook Lianne niet, en jij zei altijd dat ze daar juist een neus voor had. Je kunt ook denken: als zij het al niet zag aankomen...’

‘Misschien.’

‘Bovendien was het niet eenvoudig om haar te beschermen. Juist in deze tijden weten we dat het onmogelijk is om iemand te beveiligen die dat zelf niet wil. Lianne was goed in wat ze deed, omdat ze haar gevoel volgde en daarbij de waarschuwingen in haar hoofd negeerde. Haar dood was niet te voorkomen.’

‘Je bent lief. Dank je wel.’ Hij kuste haar intens en vocht onder-
tussen tegen de tranen.

‘Nou, je hebt nog een uur voor je afspraak. Ga even douchen, trek je beste pak aan en stap in de auto. Denk je nu echt dat ze hun beste rechercheur willen verliezen om het doodeenvoudige gegeven dat hij een mens is en geen machine? Het is niet erg om toe te geven dat je het gevoel hebt gefaald te hebben, als je maar laat zien dat je ervan geleerd hebt en een nog betere rechercheur bent geworden.’

‘En als ze me uit de tent lokken?’

‘Dan sta je op en zeg je dat je dringend naar het toilet moet. Op de gang tel je tot tien en daarna begin je weer vanaf nul. Desnoods ga je tien keer plassen.’

‘Dan keuren ze me af op prostaatproblemen.’

‘Je kunt mij als getuige oproepen. Ik weet uit ervaring dat daar niets mis mee is.’ Ze toonde haar ondeugendste glimlach, die er nog net zo uitzag als op de eerste dag dat hij haar gezien had. Dat was alweer bijna veertig jaar geleden.

Thomas stond op en voelde zich honderd keer sterker. Zijn lieve Tess was de beste hulpverlener die er bestond. Over een paar jaar zou hij haar daar dagelijks voor gaan bedanken.

4

Zaterdagochtend

Antoinette pakte de sleutel van haar bakfiets, griste haar zomerjas van de kapstok en controleerde of de voordeur op slot zat. Lenna stond al ongeduldig te wachten bij de achterdeur en Esmee zat nog steeds aan de eettafel te treuzelen met het laatste stukje brood met jam.

‘Dames, we moeten echt gaan. Anders worden de juffen boos.’ Antoinette hoorde het zichzelf zeggen en realiseerde zich dat ze deze exacte woorden voor de zoveelste opeenvolgende dag uitsprak.

‘Mama, ik lust niet meer,’ klonk het uit de eetkamer.

‘Laat maar liggen en trek snel je jas aan.’ Antoinette tilde Lenna op, opende de achterdeur en zette haar zesjarige dochter in de bakfiets. Met grote stappen liep ze terug naar binnen en zag haar twee jaar oudere dochter nog steeds naar het stuk brood staren. ‘Esmee, kom op nu.’

‘Ik heb geen zin, mama.’

Antoinette pakte Esmees jas en begon er armen in te proppen. ‘Waarom niet? Vandaag gaan jullie toch oefenen voor de grote voorstelling? Die is al over drie weken, dus er is weinig tijd om je goed voor te bereiden.’

‘Ze willen dat ik clown ben, maar dat wil ik niet.’

‘Ik zal het zo bespreken met de juf. Afgesproken?’ Ze ritste de jas

dicht en duwde haar dochter naar de achterdeur.

Het was echt een doodnormale zaterdagochtend.

Om tien uur begon het circus in de gymzaal van het buurthuis. Een leuke twee uur waarin de kinderen konden leren koorddanssen, jongleren, balanceren op een bal en fietsen op een eenwieler. De meiden waren er gek op, maar nu de halfjaarlijkse voorstelling voor ouders dichterbij kwam namen de zenuwen toe. Voor mama was het ook een heerlijk uitstapje, want haar beste vriendin kwam iedere week met haar dochter en na een kwartier knepen ze er altijd tussenuit om in het naastgelegen theehuisje bij te kletsen.

Na het circus gingen moeder en dochters naar de markt in de binnenstad voor hun wekelijkse ronde langs de groenteman, kaasboer en oudhollandse snoepkraam. In de zomer werd het ritueel afgesloten met een ijsje en in de winter met een kop hete chocolademelk bij de Italiaan op het grote plein in het centrum. Daarna keerde de bakfiets weer huiswaarts, waarna de rest van de middag in het teken stond van een wisselende activiteit zoals zwemmen in het lokale zwembad, ravotten in de binnenspeeltuin of een wandeling met Tante Agaat, de bejaarde teckel van opa en oma.

Om vijf uur in de middag was het moment van de grote ommekeer aangebroken. Haar ex, Frank, was klaar met werken en kwam de kinderen halen, zodat ze de zondag bij hem en zijn nieuwe partner konden doorbrengen. De temperatuur in huis daalde tot het vriespunt zodra de voordeurbel klonk.

Antoinette liep naar de hal, maande zichzelf even tot rust en opende de voordeur. 'Ze zijn bijna klaar,' zei ze tegen de man die ongeduldig op en neer stond te huppen.

'Is het nou echt zo moeilijk om ze klaar te laten staan om vijf uur?' De woorden werden uitgesproken met onverhulde minachting.

Ze haalde ongeïnteresseerd haar schouders op. Aan deze min-

kukel maakte ze het liefst zo weinig mogelijk woorden vuil.

‘Heeft Esmee een nieuwe jas? Die oude kan echt niet meer.’

Ze zuchtte diep. ‘In het najaar koop ik een goede winterjas. Het zou een stuk makkelijker zijn als jij je maandelijkse bijdrage op tijd zou betalen.’

‘Mijn advocaat gaat in beroep. Tot die tijd betaal ik geen cent.’

‘Maar wel lopen zeiken over hun kleding. Koop het dan zelf.’

‘Ze zijn zes dagen per week bij jou. Dan zorg je ook maar voor ze.’

Antoinette voelde haar nekharen overeind komen. Frank had een mechanisme gevonden om iedere vraag, beslissing, beroep of protest via zijn advocaat te laten lopen. De tactiek van de verschroeide aarde. Iedere brief kostte haar bijna honderd euro aan juridische kosten. In plaats van zijn verplichtingen na te komen, koos hij ervoor om haar op kosten te jagen, zodat ze uiteindelijk wel moest instemmen met zijn eisen.

Hij ging recht voor haar staan. ‘Ik zal straks een foto maken van de versleten kleding en die naar mijn advocaat mailen. Hij neemt wel contact op over deze vorm van verwaarlozing.’

Antoinette hoorde dat Lenna aan kwam rennen en zette een stap opzij. ‘Veel plezier bij papa.’

Er kwam geen reactie.

‘Esmee, ben je klaar?’ Ze moest zich bedwingen om niet de voordeur dicht te smijten.

Frank begon steeds harder te praten. ‘Verdomme, Antoinette. Jessica zit te wachten in de auto.’

‘Jouw scharrels interesseren me niets. Als we toch met onze advocaten gaan mailen, is het wellicht een goed idee om te vermelden dat jouw dochters geconfronteerd worden met de vierde vriendin in twee jaar tijd. Lekker stabiel voorbeeld.’ Ze baalde direct van het feit dat ze zich liet verleiden tot het teruggooien van modder.

‘Mijn privéleven is jouw zaak niet meer.’

‘Wel als het om onze kinderen gaat.’ Opgelucht hoorde ze achter zich de deur van de woonkamer dichtslaan. ‘Veel plezier, Es-

mee.' Ze gaf haar oudste dochter een knuffel en sloot meteen de voordeur. Het was tijd voor een warm bad en een goed glas wijn.

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1283 6

ISBN 978 90 472 0665 1 (e-book)

© 2022 Martyn van Beek

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen